FOTBALUL ESTE UN JOC COLECTIV, CU UN SCOP COMUN

In ultimul timp, din ce în ce mai des, întîlnirile fotbaliștilor noștri la nivelul reprezentativelor — prime, secunde sau de tineret — sînt urmate de constatări pline de amărăciune: nu avem fotbal bun.

Recent, echipa noastră de tineret a jucat în Suedia și a pierdut cu 2—0.

Trimisul special al ziarului „Sportul", după jocul echipelor de tineret Suedia — România, de la Västeras, scria: „Atît pentru gazde, dar chiar și pentru noi, cei ce am însoțit echipa română în Suedia și care îi cunoaștem bine posibilitățile, verificate în atîtea alte prilejuri, evoluția sa pe stadionul din Västeras a constituit o dezamăgire. Este adevărat că, sub raport individual, unii dintre tinerii noștri fotbaliști au arătat anumite veleități tehnice, remarcate și aplaudate de public, dar în ansamblu echipa nu a satisfăcut. Îndeosebi jocul liniei de atac — lipsită de aportul lui Dumitriu III, devenit indisponibil — a lăsat mult de dorit. Înaintașii n-au combinat suficient, angajîndu-se în dueluri inegale cu apărătorii suedezi, pe care inevitabil le-au pierdut".

Sînt sigur că prezența lui Dumitriu III în echipă ar mai fi atras cîteva aplauze la adresa sa personală, dar jocul în ansamblu, partea noastră slabă, nu s-ar fi îmbunătățit, căci în propria sa echipă Dumitriu III apare tot ca un individualist incorigibil. Iată ce declara revistei „Fotbal", Bai — portarul mureșenilor — după jocul cu Universitatea Craiova: „Dumitriu III a încercat să joace cu mult elan, dar a ținut exagerat de mult mingea, frînînd ritmul jocului. Este un jucător de valoare, dar trebuie să se încadreze mai bine în jocul colectiv".

După jocul Farul—U.T.A., Gornea, portarul textiliștilor, spunea tot în aceeași revistă: „Sasu și Kallo, deci tot jucători de lot, au jucat prea individualist, dornici, probabil, de afirmare".

Aș putea să dau zeci de exemple de jucători individualiști, care duminică de duminică ne îmbată cu apă chioară: driblinguri, fente și țineri exagerate de minge în zone de teren neindicate. Cine este de vină? Numai jucătorii? Cred că nu, din moment ce unii cronicari sportivi susțin că în jocul de fotbal îi interesează numai execuțiile tehnice individuale de mare finețe și mai puțin jocul colectiv, iar o bună parte dintre antrenori sînt de părere că apărările aglomerate pot fi străpunse prin acțiuni individuale și nu prin manevre colective.

Jucătorul de fotbal trebuie privit și selecționat nu prin prisma reușitei unor execuții tehnice de efect, ci prin prisma comportării sale generale și a randamentului său în echipă. Jucătorul de fotbal, cum a scris N. Brașoveanu în ziarul „Sportul" din 24 mai a.c., trebuie să fie un militant social, care prin comportarea sa pe teren este purtătorul unei răspunderi civice de certă importanță pentru societate.

Recent, am văzut evoluînd în aceeași zi pe stadionul „23 August" doi jucători: Dumitriu II, poate cel mai talentat jucător român, și Haller, jucătorul care se bucură de un renume meritat în fotbalul mondial. Recunosc cu toată sinceritatea că Nicky al nostru este incontestabil la fel de talentat ca Haller, germanul de la Bologna, dar pe acest jucător îl caracterizează sobrietatea omului de echipă, care nu-și permite să acționeze în teren decît în interesul echipei, iar satisfacțiile sale personale sînt legate strîns de succesele echipei.

Jocul individual la întîlniri fără miză, câteodată reușește, dar la jocuri cu miză, echipele care nu știu să joace și colectiv nu pot avea nici o șansă. Jocurile cu Italia și R.D.G. din anul 1967 ne stau mărturie.

Dacă vrem să progresăm, trebuie să ne schimbăm, deci, concepția despre jocul de fotbal.

Colea VILCOV
antrenor

fotbal

În această fază, învingător a ieșit portarul. Moment „cald" din partida de divizia C Rapid C. F. — Electrica Constanța

Foto: O. VIRGILIU

CE TRECEM LA BILANȚ?

După ultima reorganizare a federației, fotbalului nostru i s-au făcut o serie de promisiuni. La auzul lor, cota optimismului opiniei publice sportive începuse să crească.

Se anunțau, printre altele, salutare măsuri pentru instaurarea unui climat de profundă ordine și principialitate; s-a promis activității fotbalistice suportul elementar al unui regulament de organizare (realizați ce reprezintă lipsa acestuia?); federația, însăși, urma să primească un statut specific, modelat după nevoile sale; se vestea un nou regulament de transferări, epurat de anomaliile edițiilor precedente; se preconiza publicarea unor proiecte pentru parafarea lor cu înaltul gir al dezbaterii publice.

Era de așteptat ca aparatul salariat al federației să conceapă o țesătură de idei și principii tămăduitoare pentru fiecare dintre suferințele acestei ramuri sportive. Se spera că ele vor fi elaborate cu luciditate și îndrăzneală, cu inteligență și cu un sentiment de responsabilitate față de imperativele fotbalului.

Se așteptau semne de efervescență care să onoreze hotărîrile cuprinse în Rezoluția Conferinței pe țară a mișcării sportive (28—29 iulie 1967), unde au fost date asigurări că vor fi întreprinse acțiuni hotărîte pentru perfecționarea pregătirii fotbalistice a copiilor și juniorilor, pentru fortificarea cluburilor (înțelegîndu-se, printre altele, și creșterea veniturilor acestora), pentru ridicarea clasei jucătorilor noștri.

Erau așteptate acțiuni pentru sporirea numărului de fotbaliști și de echipe, precum și pentru organizarea unei școli superioare de antrenori (de asemenea, promise).

Se aștepta instaurarea unor relații mai suple între conducerea mișcării sportive și F. R. Fotbal.

Este legitimă întrebarea (a trecut aproape un an): ce-au devenit, între timp, aceste promisiuni tonifiante?

Sîntem informați că regulamentul de organizare a activității fotbalistice va fi terminat abia la toamnă! (dacă regulamentul — în sine — are o gestație atît de lungă, atunci cît va dura organizarea propriuzisă?). Sîntem asigurați că Statutul federației ar fi gata, dar se afirmă că el a devenit un cîmp de luptă între idei opuse. Se dezbate cu aprindere răspunsul la metafizica întrebare: cine are dreptul să aleagă personalul Federației?

Salariații federației au pritocit mult așteptatul regulament de transferări, forfecat, pe bună dreptate, în cîteva circumstanțe analitice. Se afirmă că acum ar putea să iasă în „lume", dar publicarea sa este întîrziată, deoarece normele generale ale C.N.E.F.S., referitoare la aceeași problemă, n-au ieșit încă de pe bancul discuțiilor. Puncte de vedere divergente între cele două foruri amintite există și în ceea ce privește concepția despre transferarea jucătorilor.

Se născuse, după crîncene și îndelungi eforturi, un plan de atac pentru rezolvarea pregătirii fotbalistice a copiilor și juniorilor. Dar, mîna unor salariați (poate aceiași?) ai federației i-au amputat multe dintre prevederile competente. Dintr-un fruct, a mai rămas aproape numai un cotor nehrănitor.

Potențialul cluburilor nu a fost servit (și nici nu se preconizează), cu pirghii de forță.

Se observă o zonă litigioasă în optica față de anumite probleme, între forurile aceleiași instituții. Din acest motiv, tov. Ion Șiclovan, secretar general al F. R. Fotbal și, concomitent, membru în Biroul C.N.E.F.S., are o atitudine contradictorie în fața unor aspecte cardinale, după calitatea pe care o reprezintă cu alternanță.

C.N.E.F.S.-ul a elaborat prototipuri: statut-model, regulament de transferări unic etc. Din încercarea de a încadra multiplu specificitate a fotbalului în aceste tipare se nasc perpetuu interminabile contradicții. Biroul federal este dator să dea o probă de valoare complexă, în calitate de pledant pentru apărarea personalității fotbalului.

Pe scurt, agenda de lucru a F. R. Fotbal este încărcată cu restanțe, atitudinile pe care Biroul său le ia sînt contorsionate și evazive față de problematica acută a fotbalului. Cortina multicoloră a vacanței nu va putea să-i ascundă frămîntările.

Remus BOGDAN

Meciul România—Olanda se joacă pe stadionul Republicii

(Partida începe la ora 17,30)

F. R. Fotbal ne-a comunicat schimbarea de ultimă oră a partidei România — Olanda, de pe stadionul „23 August" pe stadionul Republicii.

Vremea ploioasă și faptul că terenul stadionului „23 August" nu are drenaj au inspirat această hotărîre, pe care o socotim binevenită.

DESPRE FOTBALUL OLANDEZ

Activitatea fotbalistică din Olanda ne este mai puțin cunoscută. Am avut puține relații cu fotbalul olandez: între țările noastre s-a disputat un singur meci, în cadrul turneului olimpic de fotbal de la Paris, în anul 1924. Atunci, olandezii au repurtat o victorie categorică: 6—0. Țara noastră prezentase o echipă bună (Bartha, Tănzer, Guga, Rudy Wetzer), dar lipsită de experiență internațională. A fost cel de-al 8-lea meci al României, dar al 69-lea pentru Olanda.

Fotbalul olandez are o respectabilă tradiție. Prima echipă a luat ființă în anul 1879, și se numea F.C. Haarlem, iar federația olandeză de fotbal este una dintre cele mai vechi din Europa, cu excepția celor britanice.

Palmaresul adversarilor noștri nu este strălucit, dar partida de astăzi va rămîne, oricum, memorabilă, fiind vorba de cea de-a 300-a întîlnire inter-țări a Olandei. Cele 299 de meciuri disputate pînă acum indică o egalitate aproape perfectă. Cîte 121 de victorii și înfrîngeri, 57 de meciuri egale, golaveraj 662:618.

Cîteva rezultate de valoare: 3—3 cu Ungaria (1961, Budapesta!), 2—1 cu R.F. a Germaniei (1956, Düsseldorf!), 1—0 cu R.D. Germană (1967, Amsterdam), 9—1 cu Belgia (1959, Rotterdam), 7—1 cu Norvegia (1959 (Rotterdam).

Despre forța de joc a olandezilor, un singur amănunt este elocvent: în 1967, în meciul cu Iugoslavia (1—2), arbitrul vest-german Tschenscher a eliminat din joc pe Keizer, pentru loviri intenționate. După patru săptămîni, urma să se dispute meciul cu U.R.S.S., dar federația olandeză s-a împotrivit la selecționarea lui Keizer. În semn de protest, nici ceilalți jucători de la Ajax Amsterdam nu au acceptat să joace (Groot, Müller, Swart, Cruyff, Nuninga). Iar echipa Olandei, cu cinci debutanți (van Beveren, Romeyn, Warnas, Wery și Pahjelote), a întrecut pe sovietici cu 3—1!

Campionatul Olandei se dispută din 1898, iar Cupa — din 1899. Campionatul, în sistem divizionar (într-o singură serie), s-a introdus, în schimb, abia în 1956-1957. Ajax Amsterdam l-a cîștigat de 4 ori (1957, 1960, 1966, 1967), iar Feijenoord Rotterdam de 3 ori (1961, 1962, 1965).

Olandezii au adus serioase contribuții la dezvoltarea fotbalului mondial. Olandezul Huschmann, împreună cu francezul Guerin, au fost inițiatorii creării F.I.F.A., în 1904. De altfel, pînă în anul 1931, acest organism internațional a avut sediul la Amsterdam. Olanda a dispus și de arbitri valoroși, în toate timpurile: Boas cu 10 meciuri inter-țări conduse (1920-24), Bronkhorst cu 17 (1949-60), Eymers cu 13 (1913-30), Groothoff cu 15 (1947-56), Mutters cu 36 (1919-35), Willing cu 15 (1906-14) și alții.

Frederic MOISES
— RUPEA —

„L" București — Juventus pentru Cupa „SCÎNTEIA TINERETULUI"

Joi 6 iunie va avea loc pe stadionul Republicii, în nocturnă, cu începere de la ora 19, meciul de fotbal dintre selecționata liceelor bucureștene — „L" București — și reprezentativa școlilor profesionale din Capitală — Juventus. Partida, ce urmează să se dispute anual în două manșe — primăvara și toamna — este organizată de ziarul „SCÎNTEIA TINERETULUI", care va decerna echipei învingătoare un trofeu challenge.

La Focșani se caută... gorniști!

Se știe că instrumentul cu pricina este folosit în fanfare, dar, el poate fi întrebuințat și în... fotbal. Da, dragi cititori, nu este nici o greșeală. Veți întreba, desigur, cum? Foarte bine! Asociația sportivă Unirea Focșani *are angajat, la fiecare meci, un gornist, care să-i „stimuleze" pe jucători.*

Cum procedează „angajatul"? Cînd fotbaliștii localnici sînt cuprinși de apatie pe teren, un sunet strident-altissimo — îi trezește la realitate. Cînd sînt în atac, un fortissimo îi anunță să șuteze la poartă. Cînd jucătorii focșeneni sînt încolțiți în propriul careu, gornistul intonează un marș funebru, de îi se rupe inima... și gornistul Nicolae Vlădescu *face serioase studii muzicalo-fotbalistice, deoarece nu vrea să intre în conflict cu antrenorul formației, cu biroul secției, cu sutele de specialiști din tribune. De aceea, omul nostru repetă, cîteva ore pe zi, „indicațiile" pe care trebuie să le dea din goarnă — duminică la meci. Cînd a văzut că este indispensabil, și-a zis că nu ar strica să și cîștige ceva din treaba asta. Cererea i-a fost satisfăcută și primește omul, de fiecare meci, între 20 și 30 de lei, după... rezultat!*

NOTĂ

Fiindcă, totuși, rezultatele nu sînt pe măsura „investițiilor", s-a propus ca gornistul să fie „destituit". Propunerea a fost însă respinsă în unanimitate.

În ultimul moment am aflat una și mai bună: Toader Ilca, *tot din Focșani, este plătit cu 15—25 de lei — în funcție de meci — pentru a anima galeria locală...*

Paul IOVAN
(După o scrisoare a corespondentului nostru Aurelian Axente)

Mîine, pe stadionul Giulești

Rapid — S. N. Oltenița

Înaintea ultimei etape, Rapid București va susține mîine, începînd de la ora 17,30, un meci amical de verificare în compania divizionarei C, S.N. Oltenița.

Peteanu indisponibil pentru meciul cu F.C. Argeș

Duminică, într-un meci amical cu Petrolul Peteanu, jucătorul Progresului, s-a accidentat, avînd în prezent o leziune de ligament colateral intern al genunchiului și hemartroză. Medicul echipei, dr. Nicolae Scarlat, ne-a declarat că lui Peteanu i-a fost pus un aparat gipsat și că fundașul central bucureștean nu va fi apt să joace ultima partidă de campionat.

Antrenorii Panaitescu și Tofan: să relansăm boxul provincial!

Așadar, despre campionatele de box ale anului 1968 se va vorbi, de aici înainte, la timpul trecut. Boxerii retrăiesc meciurile pe care le-au susținut și se bucură sau se întristează, după cum e cazul. Firește, că și antrenorii comentează finalele.

Nour îi întreba, sîmbătă seară, în glumă, pe Nicolae Linca: „Unde este, Nicule, Academia noastră de box?"

— În Ștefan cel Mare, maestre! Ion Chiriac a realizat ceea ce și-a propus: patru campioni. Șerbu Neacșu e supărat pe... arbitri (?), pentru înfrîngerea elevului său, Vasile Drăgan. Chiriac, însă, obiectiv cum îl cunoaștem, nu e de aceeași părere: Ganea merită titlul!

Păreri și păreri. Să vedem care este opinia unor antrenori din provincie despre campionat, despre nivelul actual atins de sportul cu mănuși, despre situația boxului în orașele respective.

CRISTIAN PANAITESCU (Cîmpulung Muscel): „Turneul final a dat loc unor partide foarte echilibrate. Păcat că multe meciuri, care puteau figura pe afișul finalelor, s-au disputat în primele reuniuni. Deși turneul a fost mai obositor decît în edițiile precedente (deoarece au evoluat cîte 8 sportivi la fiecare categorie de greutate), totuși, cred că aceasta este în folosul boxerilor, mai ales al acelora care fac parte din lotul olimpic. Numai depunîndu-se eforturi mari, urcînd scările ringului de 3 ori în 6 zile (de pildă), putem spera la performanțe deosebite. La J.O. din Mexic boxerii vor trece, fără discuție, printr-o probă și mai grea. Așa că, este important că știm de pe acum cine poate și cine nu. Cred — în altă ordine de idei — că elevul meu, Aurel Simion, poate candida la un loc în lotul olimpic. Are doar 22 de ani și este foarte conștiincios. Cît despre posibilitățile sale, l-ați văzut...

Aș vrea să vorbesc puțin despre boxul din Cîmpulung Muscel, ca un antrenor care muncește de 13 ani în acest oraș. Acum cîțiva ani, secția noastră se bucura de sprijinul permanent al organelor sportive locale. În prezent, din păcate, nu se mai interesează nimeni de noi. Președintele secției este Petre Anghelina, care se ocupă de orice, numai de box nu. Să nu se uite, totuși, că în orășelul nostru au crescut și s-au format numeroși campioni, că în selecționatele țării au figurat deseori și boxeri de la Muscel".

GHEORGHE TOFAN (Brașov): „Să vă spun drept, majoritatea boxerilor care au evoluat în turneul final nu mi-au dat multe motive de satisfacție. Pe plan spectacular, un mare număr de meciuri n-au corespuns. Mi se pare că tehnica, acest element indispensabil în box, se află în regres. Se pune prea mare accent pe forță, pe combativitate, din care cauză execuțiile plăcute vederii sînt foarte rare.

Și la noi, la Brașov, lucrurile nu merg cum trebuie. Primim ce-i drept, sprijin din partea organelor sportive locale, a clubului Tractorul, dar cel care ar trebui să ne dea cel mai concret ajutorul, antrenorul județean Augustin Cuciuatu, ne pune bețe-n roate. Tov. Cuciuatu vede în ceilalți antrenori brașoveni (Carvațchi, Ionescu, Cerchez, Tofan) oameni opuși intereselor sale. Într-un fel, așa este. Noi vrem să dezvoltăm boxul deoarece avem elemente dotate, condiții și entuziasm. În sala antrenorului Cuciuatu (la Steagul roșu), este pustiu. Pregătirea boxerilor săi o face un fost sportiv, Ion Turcu.

La Brașov, preocuparea pentru organizarea galelor este cu totul minoră. Dacă în ultimele luni brașovenii au vizionat cîteva gale în care, ca invitați, au evoluat pugiliști din Brăila, Galați, Bacău etc., aceasta s-a datorat eforturilor depuse de clubul Tractorul (președinte: Ion Bivol), care vrea să impulsioneze activitatea pugilistică".

Romeo CĂLĂRAȘANU

Caiacul amiral

II. CU AUREL VERNESCU PE DRUMURILE PERFORMANȚEI...

● Dramatica finală de la Herăstrău ● 2:07 pentru un „Struer" ● Campion și la seniori! ● Pentru prima oară, aparatele de filmat îl ocolesc pe Mircea Anastasescu ● 1956 — la un pas de Melbourne...

Din nou, înfloresc ghiocei și brîndușele. Primăvara atîtor speranțe pentru Aurel Vernescu a venit, în sfîrșit! Va rămîne stingheră placheta neagră cucerită în prima lui cursă de „500", sau își vor afla împlinirea visele îndrăznețe țesute în lungile seri de iarnă?

Se pregătise mult, cu totul altfel decît în anul debutului. Oglinzile bacului corectaseră neîntrerupt mișcările, dezvăluind tînărului elev al antrenorului Cojocaru drumuri tainice spre perfecțiunea tehnică. Și, apoi, mai era ceva. În echipa de baschet a liceului „Sf. Sava" apăruse un jucător excelent dotat fizic: Aurel Vernescu. Avea să-i fie folositoare noua pasiune în temerara tentativă de a îmbrăca tricoul de campion la naționalele de caiac ale juniorilor?

★

În concursurile bucureștene, cei șapte componenți ai ambarcațiunilor de K 1, K 2 și K 4 — li se spunea „spaima lacului" — cîștigau aproape întotdeauna. Vernescu urma să tragă în simplu...

Parcă niciodată nu venise atîta lume la Herăstrău. Dacă o să cîștige, va fi și el aplaudat. Dar, dacă nu? Erau calificați pentru finala campionatului național de juniori nu numai caiaciștii bucureșteni, ci și cîțiva, foarte puternici, din provincie. Cu Doru Bărdaș și Kozanischi nu concurase încă pînă atunci. Știa însă că amîndoi merg la titlu.

Și nu se mai dă, odată, startul! În fine. Nu — cineva a plecat înainte. Din nou emoții, aliniere și — înapoi. Abia a treia oară arbitrul de start răsuflă ușurat: *„Ce îi-e și cu puștii ăștia, parcă ar vrea să ajungă înainte să plece"*. Lasă, e bine așa.

Pînă la insulă caiacul timișoreanului Doru Bărdaș e în față. Apoi liderul cursei devine arădeanul Kozanischi. Pe mal, Micoara și mama lui Vernescu închid o clipă ochii. Cînd îi redeschid, Bebe Vernescu era în frunte. Țîșnise pe lîngă adversari ca o săgeată. Victorie! Antrenorul Cojocaru îl îmbrățișează. În clipa următoare cineva îi pune mîna pe umăr: *„Bravo, Bebe. Felicitări. Dacă vrei, poți să tragi și la seniori. Cobori sub 2:10, primești o barcă originală"*.

Ochiul experimentat al lui Radu Hușan văzuse mai mult decît o victorie asupra lui Kozanischi și Bărdaș.

★

Se califică ușor pentru finală. Examenul următor — pista de control de la Snagov. Trebuia să tragă, așa-i ceruse Hușan, sub 2:10. Văzuse barca. O bijuterie. Afundă padela în apele lacului. Trage în disperare. Pe unde or fi acum acele cronometrului? 2:07! Hușan zîmbește și Aurel Vernescu capătă permisiunea să încerce barca „lui", un Struer nou, nouț. Asta însemna și un cîștig de două secunde.

Duminică, 11 septembrie 1955, Aurel Vernescu cucerește — la 16 ani — primul său titlu de campion al țării la seniori. Dar, Mircea Anastasescu nu luase startul în această probă.

★

Timp de șase ani, pe apele Snagovului sau Herăstrăului n-a existat decît un mare sprinter: Mircea Anastasescu. Cîștiga matematic toate probele, detașat sau la sutime de secundă, ca cel mai iscusit driver. În 1954, la campionatele mondiale de la Mâcon, cucerise prima medalie — de bronz — din istoria caiacului românesc, sosind la două secunde de fenomenalul Fredericksson și numai la una de consacratul Mittelberg. Pe Aurel Vernescu, marea revelație a sezonului 1955, îl depășea cu două-trei secunde în proba de 1 000 m și tot el era singurul care trecea primul balizele de la sosire și în proba de 500 m.

Prima schimbare de lider, pe Snagov
Foto: P. ROMOȘAN

După șase ani de supremă domnie, a venit însă o zi cînd aparatele de filmat nu l-au mai căutat pe Mircea Anastasescu.

Era în 1956, la „Regata Snagov". Un start de zile mari, cum și-l dorește oricare caiacist, și pentru prima oară Vernescu îl învinge pe Mircea Anastasescu. Cîștigă și proba de 1 000 m. Un fotoreporter îl roagă pe Mircea să se dea la o parte. Îi trebuia fotografia dublului medaliat.

„A fost clipa care mi-a întunecat o mare fericire, își amintește Aurel Vernescu. *Mi-am mușcat buzele. Mircea a fost însă cel dintîi care mi-a strîns mîna și am înțeles că nu e supărat. Un om, un sportiv minunat".*

★

Tot 1956. Se apropia Olimpiada. Seara, după antrenamente, Aurel Vernescu visează apele Ballaratului australian. Ce puțin timp a trecut de cînd sărise gardul de nuiele de la Gusu, fugărit de bunica supărată de povestea cu găinușa. Și iată că acum e în lotul olimpic.

Ce mari bucurii dăruiește sportul!

Mai este, însă, un hop — decisiv: selecția după concursul cu caiaciștii sovietici și polonezi.

Ce mari deceptii oferă — uneori — sportul!

Era ultima verificare înainte de Melbourne. Mircea Anastasescu și Stavru Teodorof concurează la dublu, obțin victoria și... pașaportul. E rîndul lui Vernescu. Start în proba olimpică de 1 000 m. Pornește tare ca pe „500", cursa lui favorită. Străbate 200—300—400 de metri. Excelent. Conduce plutonul caiacelor. Mai sînt doar 300 m! Ce aproape a Ballaratul. Dar, deodată, brațele parcă nu-l mai ascultă. Vestitul Pisarev îl depășește și — ca și cum n-ar fi fost destul, îl vede, ca prin ceață, și pe polonezul Kaplaniak zburînd pe lîngă el. Ce departe e Ballaratul!

★

La gara Băneasa, printre cei veniți să-i întîmpine pe olimpicii români, Aurel Vernescu. Cu garoafe roșii pentru Radu Hușan, Simion Ismailciuc, Leon Rotman, Dumitru Alexe, Mircea Anastasescu, Stavru Teodorof. Stejarul care, atunci, o clipă, se clătinase sub povara înfrîngerii, era din nou drept și puternic.

Radu Hușan: *„Bebe, ne întîlnim la primul antrenament pentru 1957"...*

Dan GÂRLEȘTEANU

(va urma)